

Arrest

nr. 277 973 van 27 september 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 8 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2022 voert de arbeidsinspectie een controle door op een bouwwerf waar verzoeker op dat moment aan het werk is. Verzoeker kan geen geldige verblijfstitel, noch een werkvergunning voorleggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 13 juni 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ KRUIBEKE/TEMSE op 13.06.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: A. (...) Voornaam: M. (...) Geboortedatum: (...) 1996 Geboorteplaats: (...) Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 13.06.2022.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer van de politiezone van DE.55.L5.003298/2022.)

Betrokkene werd aangetroffen door een controle van de arbeidsinspectie van werken in een ruwbouwwoning.

Betrokkene was bezig met werken in uitvoering, meerbepaald renovatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene kan niet bewijzen hoelang hij reeds in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, §2 en 74/14, §3, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 (7) en 7 (4) van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1 ° er een risico op onderduiken bestaat

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing kenbaar gemaakt dat, voor het beoordelen van een risico op onderduiken, men zich baseert op twee objectieve criteria:

"1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan.

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"

Deze criteria verwijzen naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vereist, in navolging van bovenvermelde richtlijn en rechtspraak, dat "het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval'.

Derhalve is in elk geval een individueel onderzoek vereist waarbij deze elementen worden vastgesteld.

5. Verzoeker betwist dat een zorgvuldig individueel onderzoek werd verricht door verweerder naar het risico op onderduiken, rekening houdende met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. In de bestreden beslissing wordt immers volgende motivering vermeld als verantwoording waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan door het (vermeende) risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene kan niet bewijzen hoelang hij reeds in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat de gemachtigde niet op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker.

Er kan uit het administratief dossier worden vastgesteld dat verzoeker voorheen niet gekend was. Hij verkreeg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dus niet dat verzoeker zich voorheen ooit heeft willen onttrekken aan de uitvoering van een beslissing van de verwerende partij. Met de voorgaanden - of beter: het gebrek aan voorgaanden - werd door de gemachtigde ten onrechte geen rekening gehouden.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker geen geldig paspoort kon voorleggen of een geldig visum (of een verblijfstitel). Verzoeker kan hierdoor niet terugkeren naar Marokko, zonder in het bezit te zijn van deze (minimale) identiteitsdocumenten. Dit betreft een gekend gegeven door de verwerende partij. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden en werd aan verzoeker opgelegd om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Verzoeker kon dan ook in de gelegenheid worden gesteld om zich beschikbaar te houden op een vaste woon- of verblijfplaats, zodoende dat hij zich kon voorbereiden op een terugkeer naar Marokko.

Indien een datum zou worden toegekend aan verzoeker om vrijwillig te vertrekken, zou hij zich kunnen voorbereiden. Deze kans werd hem evenwel, ten onrechte, ontnomen doordat een vermeend risico op onderduiken werd vastgesteld en hierom geen termijn werd toegekend aan verzoeker om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Met deze feitelijke elementen werd geen (dan wel op een onzorgvuldige manier) rekening gehouden door verweerder, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken.

Uit deze elementen blijkt dat geen 'individueel onderzoek' werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183). Pagina 8 van 13 2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko. Hij werd geboren op (...) 1996 te Azilal.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Marokko).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terug keer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Marokko ("nationaliteit: Marokko").

De motieven in de bestreden beslissingen geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker geen geldig paspoort kon voorleggen of een geldig visum (of een verblijfstitel). Verzoeker kan hierdoor niet terugkeren naar Marokko, zonder in het bezit te zijn van deze (minimale) identiteitsdocumenten. Dit betreft een gekend gegeven door de verwerende partij. Niettemin wordt hiermee geen rekening gehouden en wordt aan verzoeker een terugkeerverplichting opgelegd.

Er werd om deze redenen, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, geen individueel en concreet onderzoek verricht. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over het gebrek aan verblijfsdocumenten (en derhalve de onmogelijkheid om terug te keren naar Marokko) van de verzoekende partij.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting (mocht er al rekening zijn genomen met de persoonlijke situatie van verzoeker, zie hierboven).

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt".

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoeker door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dienen samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.3 De middelen worden samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (cf. Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als de juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet en vervolgens artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing worden eveneens weergegeven. Zo wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker bezit evenmin een arbeidskaart of single permit terwijl hij door de inspectiediensten is aangetroffen bij het uitvoeren van werken in een ruwbouwwoning. Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gemotiveerd op grond van het bestaan van een risico op onderduiken aangezien verzoeker niet kan bewijzen hoe lang hij reeds in België verblijft en hij niet heeft geprobeerd om zijn verblijf te regulariseren. Daarnaast werkt hij niet mee met de overheden, nu hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Deze motivering is *in casu* voldoende om te begrijpen ingevolge welke feitelijke vaststellingen verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en waarom hij het aangewezen achtte om verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond

Verzoeker betoogt dat verweerder, wat de termijn voor vrijwillig vertrek betreft, beschikt over een discretionaire bevoegdheid, waarbij de termijn in principe dertig dagen bedraagt maar deze in welbepaalde omschreven gevallen kan worden beperkt tot een periode tussen nul en zeven dagen. Hij stelt dat deze discretionaire bevoegdheid vereist dat er een individueel onderzoek wordt gevoerd om te achterhalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, hetgeen bovendien actueel en reëel moet zijn. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat, minstens dat verweerder geen individueel onderzoek heeft gevoerd op te achterhalen of er een risico op onderduiken bestaat.

Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, *quod in casu*, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend (...)

§2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (...)

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker betwist dat er een zorgvuldig en individueel onderzoek werd verricht door verweerder naar het risico op onderduiken en dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan zijn situatie. Hij betoogt dat hij voorheen niet gekend was bij de autoriteiten, dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat dus niet blijkt dat hij zich voorheen ooit heeft willen onttrekken aan de uitvoering van een beslissing van verweerder.

Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; (...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; (...)"

Verweerder heeft met toepassing van artikel 1, §2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, en bijgevolg op grond van objectieve criteria, besloten tot een risico op onderduiken. Verweerder motiveert dat verzoeker niet kan bewijzen hoe lang hij reeds in België verblijft en dat niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Daarnaast heeft verzoeker zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en levert hij geen bewijs dat hij op hotel logeert. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet zodat het besluit dat er een risico op onderduiken bestaat, niet kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker wijst op de omstandigheid dat hij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dus ook niet blijkt dat hij zich ooit al eens heeft willen onttrekken aan de uitvoering van een beslissing van de gemachtigde, ziet de Raad niet in welk belang verzoeker bij een dergelijke kritiek heeft. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 11, §2, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en niet met toepassing van artikel 11, §2, 4° van de vreemdelingenwet. In het licht van deze laatste bepaling is het inderdaad relevant of verzoeker zich al dan niet reeds aan een bepaalde maatregel, zoals bijvoorbeeld een verwijderingsmaatregel, heeft gehouden. Deze rechtsgrond is *in casu* echter niet aan de orde waardoor het feit dat verzoeker nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen te dezen irrelevant is. Dit doet immers niets af aan het feit dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, noch aan het feit dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden. Deze motieven volstaan dan ook om de bestreden beslissing te schragen.

Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker na de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog ruim dertig dagen op het grondgebied heeft kunnen verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband in beginsel voorziet, en dit zonder dat verweerder in die periode overging tot enige maatregel om de verwijdering gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt dat verzoeker geen belang heeft bij zijn betoog dat de bestreden beslissing hem geen termijn toekende om het grondgebied te verlaten.

Vervolgens houdt verzoeker voor dat de bestreden beslissing een verwijderingsbeslissing betreft die een terugkeerverplichting oplegt. Volgens hem impliceert de bestreden beslissing dat hij dient terug te keren naar Marokko omdat deze vermeldt dat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft. Verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren naar Marokko omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Wat de terugkeerverplichting naar Marokko betreft, berust het betoog van verzoeker op een verkeerde gevolgtrekking. Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht motiveert, volgt uit artikel 1, §1, 5° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel dient terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land van doorreis of naar een ander derde land waarnaar de vreemdeling besluit terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. Het komt dus aan de vreemdeling toe om zelf te kiezen naar welk land hij zich zal begeven, zonder dat dit het land van herkomst hoeft te zijn. Het feit dat in de bestreden beslissing staat vermeld dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft, impliceert geenszins dat hij enkel en alleen naar Marokko kan terugkeren.

Vervolgens bemerkt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij enige actie heeft ondernomen om te onderzoeken of hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Marokko, dan wel een ander land waar hij kan verblijven. Verzoeker brengt evenmin bewijs bij waaruit blijkt dat hij een aanvraag voor het bekomen van een nieuw paspoort heeft ingediend. Dit element kan dan ook niet verhinderen dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Tenslotte kan verzoeker ervan uitgaan dat hij ten allen tijde kan terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit niets blijkt immers dat Marokko de toegang tot zijn grondgebied zou verhinderen of weigeren aan zijn eigen onderdanen.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verweerder motiveert immers dat verzoeker verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij heeft ook geen medische problemen. Verzoeker weerlegt deze motieven niet. Hij toont niet aan dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld, wel minderjarige kinderen of een gezinsleven in België zou hebben. Evenmin toont hij aan dat zijn medische toestand hem verhindert het Belgische grondgebied te verlaten. Waar verzoeker verder lijkt te betogen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden omdat geen rekening is gehouden met het feit dat hij niet over een paspoort beschikt, bemerkt de Raad dat dit irrelevant is in het licht van voormeld artikel. Volgens deze bepaling dient de gemachtigde rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de vreemdeling en met diens gezondheidstoestand. Het ontbreken van een dergelijk identiteitsdocument valt niet onder één van deze elementen. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat er rekening is gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN